

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Αὐγούστου 1901

Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 34

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΔΑΝΑΚΟΝ

Περὶ τὴν δεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ καὶ ὁ σύντροφός του ἀπεχειρέτησαν τὴν οἰκογένειαν Ἀσσομψιών, ἐκαληνύκτισαν τὸν λοχίαν Μαρσιάλην καὶ τὸν Παῦλον, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοιαρίον των.

Εἴτε ἀκουσίως, εἴτε ἀπὸ κάποιον προαίσθημα, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τὰ κατὰ τὸν Ζορρές. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ἰσπανὸς αὐτὸς εἶχε γνωρίσῃ τὸν Πάτερ-Ἑσπεράντην, συναντηθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Καρακάσιν εἴτε ἄλλου, ἢ φ' οὗ τὸν περιέγραφεν ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ ἔκαμε πρὸ ἐλίγου καὶ ὁ κ. Μανουήλ. Διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἐπιρρίψῃ κατὰ τοῦ Ζορρές τὴν μομφήν, ὅτι ἐπινόησε δῆθ' ἡ τὴν συνάντησιν ταύτην μετὰ τοῦ Ἱεραποστόλου, διὰ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς ἐπιβάτας τῶν πλοιαρίων, τὰ ὅσα μετέβαινον εἰς Σάντα-Ζουάναν.

Ἀλλ' ἐξ ἄλλου, ἔμενεν ἡ διὰ βεβαίωσιν τοῦ Ἰνδοῦ ἐκείνου Μπαρέ, ἰσχυριζομένου ὅτι ὁ Ζορρές εἶχεν ἀναπλεύσῃ καὶ ἄλλοτε τὸν Ὀρενόκον, τουλάχιστον μετὰ Καρίδας. Μεθ' ὅλας τὰς ἀρνήσεις τοῦ Ἰσπανοῦ, ὁ Ἰνδὸς ἐπέμεινεν εἰς ὅ,τι εἶπεν. Οἱ ξένοι δὲν συγχάζουν τόσον πολυάριθμοι τὰς χώρας αὐτῆς τῆς μεσημβρινῆς Βενεζουέλας, ὥστε νὰ κάμῃ καγεῖς λάθος καὶ νὰ ἐκλάβῃ ἓνα ἀντὶ ἄλλου. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ ἰθαγενεὺς, τότε μάλιστα ἄλλὰ προκείμενον περὶ τοῦ Ἰσπανοῦ τούτου, μετὰ τὴν τόσον ἰδιαιτέραν καὶ χαρακτηριστικὴν φυσιογνωμίαν, ἠδύνατό τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Ἰνδὸς ἔκαμνε λάθος ;

Ἀλλ' ἂν τῷ ὄντι ὁ Ζορρές εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν Καρίδαν καὶ εἰς τὰ περίξ χωρία, διατί ἄρα γε νὰ το ἀρνήται;... Ποίους λόγους εἶχε διὰ νὰ κρύπτεται;... Ἡ ὁμολογία του κατὰ τί ἤμποροῦσε νὰ τον βλάβῃ ἀπέναντι ἐκείνων, τοὺς ὁποίους συνώδευσεν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Σάντα-Ζουάνας;...

Δι' ὅλα ταῦτα, πολὺ πιθανὸν ὁ Μπαρές νὰ ἠπατᾶτο. Μεταξὺ δύο, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς λέγει: «Σὲ εἶδα ἐδῶ» καὶ ὁ ἄλλος ἀποκρίνεται: «Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ με εἶδες, διότι ἐδῶ δὲν ἦλθα ποτέ»,

ἂν ὑπάρχῃ λάθος, προφανῶς τὸ λάθος τοῦτο δὲν εἴμπορεῖ νὰ προσέρχεται ἀπὸ τὸν δεύτερον

Καὶ ἐν τούτοις, τὸ ἐπιστόδιον αὐτὸ δὲν ἔπαυε νὰ πασχολῇ τὸν νοῦν τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶκ, διότι ἐφοβέτο ὅχι διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ διὰ τὴν Παυλίαν Κερμώρ... Τὴν νύκτα ἐκείνην ἤρρηξε πολὺ νὰ κοιμηθῇ, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐδέησε νὰ τον ἐξυπνήσῃ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἤρχιζε ν' ἀνυψοῦται ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα.

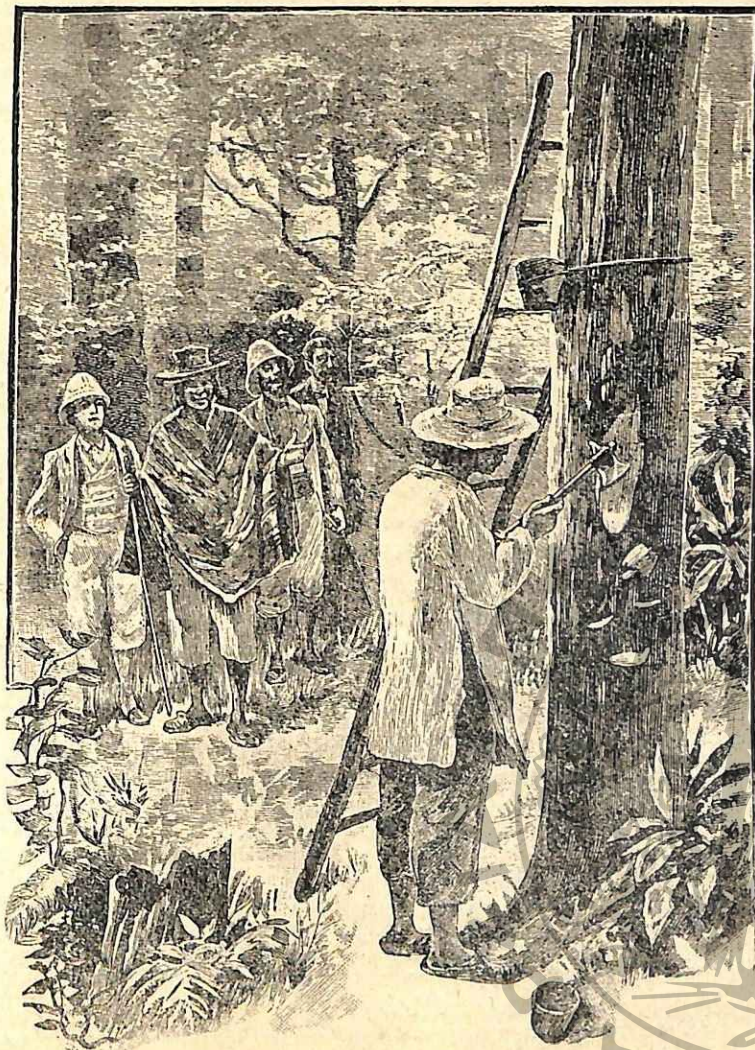
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ
ΤΟΥ Κ. ΑΣΣΟΜΨΙΩΝ.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν, ὁ Παῦλος ἐξύπνησε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην. Ὅταν ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ δωμάτιά των, εὗρον τὸν κ. Μανουήλ μετὰ τοὺς υἱοὺς του, ἀναμένοντας. Μετ' ὀλίγον κατέφθασαν καὶ οἱ δύο φίλοι, οἱ ὁποῖοι ἀνήγγειλαν, ὅτι ἡ ἐπισκευὴ τῆς Γαλλινέ τ τ α ς ἐπροχώρει, καὶ ὅτι τὸ πλοιαρίον θὰ ἦτο ἐντελὲς ἐτοιμὸν τὴν ἐπαύριον.

Ἐξεκίνησαν ἀμέσως διὰ τοὺς ἀγρούς, ἔπου ἦσαν ἤδη συνηγμένοι οἱ γομέροι.

Οἱ ἀγροὶ αὐτοὶ εἶνε μᾶλλον δάση. Ἐκεῖ σημεῖνουν ἐκ τῶν προτέρων τὰ δένδρα, ὅπως γίνεσθαι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑλοτομίας, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν τα σημεῖνουν διὰ νὰ τα κόψουν, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ χαράξουν τὸν φλοῖόν των, — νὰ τα «ἀλμέξουν» με μίαν λέξιν, ὅπως λέγουν διὰ τὰ γαλαντοφόρα δένδρα εἰς τὴν

«Ἐχάρχστε τὸν φλοῖόν των με μικρὸν πέλεκυν.» (Σελ. 270, στήλ. α')

Αυστραλιαν. Ο κ. Μανουήλ, ακολουθού-
μενος υπό των ξένων του, εισεχώρησεν
υπό τους θόλους των περιέργων εκείνων
δένδρων, καθ' ἣν στιγμήν οἱ γομῆροι
ἤρχίζαν τὴν ἐργασίαν των.

Ο περιεργότατος ἐκ τῶν ἐπισκεπτῶν,
ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρετο ὡς βοτανι-
κὸς περισσότερον, ἦτο — περιττὸν καὶ
νὰ τοῦτο εἰπωμεν, — ὁ Γερμανὸς Πατέρν.
Ἡθελήσεν νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ πολὺ
πλησίον τὴν ἐργασίαν, καὶ ὁ ἑπαρχὸς ἐ-
προθυμοποιήθη νὰ ποικιλήσῃ εἰς ὅλας του
τάς ἐρωτήσεις.

Ἡ ἐργασία ἦτο ἀπλουστάτη. Πρῶτον
ἐκαστος γομῆρος, ἀναλαμβάνων ὡ-
ρισμένον ἀριθμὸν δένδρων, ἐχάρασσε προ-
σεκτικῶς τὸν φλοιὸν των μὲ μικρὸν πέ-
λεκυν, πολὺ κοπτερόν.

— Εἶνε ὠρισμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν-
τομῶν; ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Περιωρισμένος μᾶλλον μεταξύ τεσ-
σάρων καὶ δώδεκα, ἀναλόγως τοῦ πάχους
τοῦ δένδρου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μανουήλ.
πρέπει ὅμως νὰ γίνονται μὲ μεγάλην
προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν, διὰ νὰ μὴ σχί-
ζεται ὁ φλοιὸς βαθύτερα ἢ ὅσον πρέπει.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν,
δὲν εἶνε ἀκρωτηριασμός, ἀλλ' ἀπλὴ ἀ-
φαίμαξις.

Μόλις ἐτελείονε κάθε ἐντομή, ὁ χυμὸς
ἤρχιζε νὰ ρέῃ κατὰ μῆκος τοῦ δένδρου
μέσα εἰς μικρὸν δοχεῖον, τοποθετημένον
εἰς τρόπον ὥστε νὰ δέχεται καὶ τὴν τε-
λευταίαν σταγόνα.

— Πόσον διαρκεῖ ἡ ἐκροή; ἠρώτησεν
ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Εἴς ἑως ἐπτά ὥρας, ἀπεκρίθη ὁ
κ. Μανουήλ.

Μέγα μέρος τῆς πρωΐας, ὁ Γερμανὸς
Πατέρν καὶ οἱ σύντροφοί του κατηγά-
σαν περιεργόμενοι τὰς φυτείας, ἐν ᾧ οἱ
γομῆροι ἐξηκολούθουν τὸ ἔργον των.
Ἐπτακτίσια δένδρα ὑπεβλήθησαν οὕτως
εἰς τὴν φλεβοτομίαν αὐτὴν, ἐκ τῆς ὁποί-
ας ἐξέρρευσεν μεγάλη ποσότης ἐλαστικοῦ
κόμματος.

Ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ὥραν
τοῦ γεύματος, τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν ὅλοι
μὲ μεγάλην ὀρεξιν. Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ κ.
Μανουήλ εἶχον κυνηγήσῃ εἰς τὸ πλησι-
όχωρον δάσος, καὶ τό κυνήγι, εἰς τὴν
παρασκευὴν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπιστατήσῃ
ἡ μητέρα των, ἦτο ἐξαιρετόν. Ἐξαιρέ-
τοι ἐπίσης καὶ οἱ ἰχθύς, τοὺς ὁποίους δύο
ἐργάται τοῦ κτήματος εἶχον ἀλιεύσῃ τὴν
πρωΐαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου.
Ἐξαιρέτοι καὶ οἱ καρποί, καὶ τὰ λαχανι-
κὰ τοῦ ἀγροκηπίου, προπάντων δὲ οἱ ἀ-
νανάδες, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦσαν
ἄφθονοι.

Εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν
παρεκάλεσε τὸν κ. Μανουήλ νὰ τῷ ἐξη-
γήσῃ κατὰ ποῖον τρόπον ἐξηκολούθει καὶ
ἐτελείωνεν ἡ συγκομιδὴ τοῦ καουτσούκ.
— Ἐάν ἐμέναιε πολλὰς ἡμέρας εἰς

τὸ Δάνακον, ἀπεκρίθη ὁ ἑπαρχος, ἡθέ-
λατε ἐν πρώτοις παρατηρήσῃ τὰ ἐξῆς:
τὰς πρώτας ὥρας, ὑστερ' ἀπὸ τὰς ἐντο-
μὰς τοῦ φλοιοῦ, τὸ κόμμι τρέχει μὲ
κάποιαν βραδύτητα. Πρέπει νὰ παρέλθῃ
μία ἑβδομὰς περίπου, ἕως νὰ ἐξαντληθῇ
ὅλος ὁ χυμὸς τῶν δένδρων.

— Ὡστε μόνον μετὰ ὅκτω ἡμέρας θὰ
ἔχετε μαζεύσῃ ὅλον ἐκεῖνο τὸ κόμμι;

— Ὁχι, κύριε Πατέρν. Ἀπόψε, κάθε
γομῆρος θάποκομίσῃ τὸ προϊόν τῆς
ἡμέρας, καὶ ἔπειτα θὰ προβῇ χωρὶς ἀνα-
βολὴν εἰς τὸ κάπνισμα, τὸ ὁποῖον εἶνε
ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀποξηρανσιν τοῦ κα-
ουτσούκ. Ἀπλόνουν τὸ ὑγρὸν ἐπάνω εἰς
μίαν σανίδα καὶ τὸ ἐκθέτουν εἰς καπνὸν
πολὺ πυκνὸν ἀπὸ χλωρὰ ξύλα. Τότε σχη-
ματίζεται τὸ πρῶτον σκληρὸν στρώμα,
ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπικάθεται καὶ δευτέρον,
καὶ τρίτον, ἐφ' ὅσον ἀπλόνουν νέον ὑγρὸν
εἰς τὴν σανίδα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
κατασκευάζονται οὕτως εἰπεῖν ἡ πῆτες
τοῦ καουτσούκ, αἱ ὁποῖαι παραδίδονται εἰς
τὸ ἐμπόριον, καὶ ἡ ἐργασία τελειώνει.

— Καὶ πρὶν νὰ ἐλθῇ ὁ συμπόλιτος
μας Τρυσὼν, ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλ-
λῶν, ἀλήθεια οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἤξευραν δι-
όλου αὐτὴν τὴν μέθοδον;

— Ἀλήθεια, ἀπήντησεν ὁ κ. Μανου-
ήλ. Μάλιστα οὔτε ὑπώπευον διόλου τὴν
ἀξίαν τοῦ προϊόντος των. Κανεὶς διὰ τοῦ-
το δὲν ἠμποροῦσε νὰ προῖδῃ τὴν ἐμπορι-
κὴν καὶ βιομηχανικὴν σπουδαιότητα, τὴν
ὁποῖαν θάπεντα εἰς τὸ μέλλον. Πρῶτος
ὁ Γάλλος Τρυσὼν, ἐγκατασταθεὶς κατ'
ἀρχὰς εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον καὶ κα-
τόπιν εἰς τὴν Ἑσμεράλδαν, ἀπεκάλυψεν
εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τὴν μέθοδον ποῦ σας
ἐξήγησα.

— Τότε λοιπὸν ζήτω ὁ κύριος Τρυσὼν
καὶ ἡ χώρα ἡ ὁποία τὸν ἐγέννησεν! ἀνέ-
κραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, προέβινον ὅλοι
ὑπὲρ τοῦ κυρίου Τρυσὼν καὶ ὑπὲρ τῆς
Γαλλίας.

Τὸ ἀπόγευμα, μετ' ὀλιγώρου ὕπνου,
ὁ ἑπαρχὸς ἐπρότεινεν εἰς τοὺς ξένους του
νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὸν μικρὸν λιμένα,
ὅπου ἐπεσκευάζετο τὸ πλοιάριον. Ἡθελε
νὰ βεβαιωθῇ ἰδίους ὁμμασιν ἂν ἡ ἐργασία
ἐγένετο εἰς τὴν ἐντέλειαν. Κατήλθον λοι-
πὸν διὰ μέσον τῶν ἀγρῶν πρὸς τὴν ὄχ-
θην, ἀκούοντες τὸν κ. Μανουήλ, ὁ ὁποῖ-
ος ὡμίλει περὶ τοῦ κτήματός του μὲ τὴν
δικαίαν ὑπερηφάνειαν ἱκανοῦ ἰδιοκτητοῦ.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα, ἡ Γα-
λινέτα, τελειῶς ἐπισκευασθεῖσα,
ἐπρόκειτο νὰ καθέλκυσθῇ, πλησίον τῆς
Μορίσκας, ἡ ὁποία ἐταλαντεύετο εἰς
τὸ ἄκρον τοῦ πρυμνησίου τῆς.

Ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Πάρσαλ, τῇ βοηθείᾳ
τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἐργατῶν, εἶχον πε-
ρατώσῃ αἰσίως τὴν ἐπισκευήν. Ὁ κ. Μα-
νουήλ ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς
ἐπιθεωρήσεως τοῦ σκάφους. Τώρα δὲν

ἔμεινε εἰμὴ νὰ καθέλκυσθῇ εἰς τὸν ποτα-
μόν, κ' ἐκεῖ πλέον θὰ ἐποπθεύουν ἐκ νέ-
ου τὴν θολωτὴν στέγην, θὰ ἐστησαν τὸ
κατάρτι καὶ θὰ ἐφόρτωναν τὰ πράγματα.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ Παῦλος καὶ ὁ
λοχίας Μαρσιάλης θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἐγ-
κατασταθοῦν εἰς τὸ ὑπόστεγον, καὶ ὁ
ἀπόπλους θὰ ἐγένετο τὴν ἐπαύριον, μό-
λις θὰ ἐφώτιζον τὸν ὀρίζοντα αἱ πρωταί-
λαμψεὶς τῆς ἡοῦς.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ἥλιος ἔδυνεν ὀ-
πισθεὶν τῶν πορφύρων ἐκείνων ἀντρῶν, οἱ
ἑποῖοι προανήγγελλον δυτικὸν ἀνεμῶν, —
περίπτωσις εὐνοϊκὴ τῆς ὁποίας ἐπρεπε
νὰ ἐπωφεληθῶσιν.

Ἐν ᾧ ναῦται καὶ ἐργάται ἤτοιμα-
ζοντο νὰ σύρουν τὴν Γαλινέτα, ὁ κύριος
Μανουήλ Ἀσσομψίων, οἱ υἱοὶ
του καὶ οἱ ξένοι του, ἐπεριπάτουν κατὰ
μῆκος τῆς ακτῆς.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐδο-
κίθουν εἰς τὴν καθέλκυσιν, τὴν προσοχὴν
τοῦ ἐπάρχου ἐκίνησεν ὁ Ζορρές, τύπος
φυσικῶς διάφορος τῶν συντρόφων του.

— Ποῖος εἶνε αὐτός; ἠρώτησε.

— Ναύτης τῆς Γαλινέτας.

— Δὲν εἶνε Ἰνδός;

— Ὁχι, εἶνε Ἰσπανός.

— Καὶ ποῦ τον ἤρκατε;

— Εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον.

— Καὶ κάμνει τὸν ναύτην εἰς τὸν
Ὀρενόκον;

— Ὁχι πάντοτε. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς
μὲν ἤθελε νὰ υπάγῃ εἰς τὴν Σάντα-Ζου-
άναν, ἡμεῖς δὲ ἐχρεωζόμεθα ἕνα ναύτην,
ὁ κυβερνήτης Βαλδέξ ἐδέχθη τὰς προτά-
σεις του καὶ τον ἐμίσθωσε.

Ὁ Ζορρές ἐνόησεν ὅτι ὡμίλουν δι'
αὐτόν, καὶ καταγινόμενος ὀλονέν εἰς τὴν
ἐργασίαν του, ἔτεινε τὸ οὖς, προσπαθὼν
νὰ μὴ χάσῃ λέξιν.

Τότε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἔκαμιν εἰς
τὸν ἑπαρχον αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἡ
ὁποία τῷ ἦλθε φυσικώτατα:

— Μήπως γνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄν-
θρωπον;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μανουήλ. Μά-
τί, ἐταξείδευσε καὶ ἄλλοτε εἰς τὸν Ἄνω
Ὀρενόκον;

— Ὁ Ἰνδὸς Μπαρὲς ἰσχυρίζεται ὅτι
τὸν εἶδεν εἰς τὴν Καρίδαν, ἀλλ' ὁ Ζορρές
ἐπιμένει ὅτι δὲν ἦλθεν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη
ποτέ.

— Ἐγὼ βέβαια τὸν βλέπω διὰ πρῶ-
την φοράν, ὑπέλαβεν ὁ ἑπαρχος. Ἄν τον
ἔβλεπα καὶ ἄλλοτε, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ
τον λησμονήσω. Καὶ εἶπατε ὅτι πηγαίνει
εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν;

— Ναί. Φαίνεται ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ προσ-
ληφθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μονῆς, δι-
οτι καὶ ἄλλοτε ἦτο δόκιμος μοναχός, δη-
λαδὴ πρὶν γέννησιν αὐτοῦ. Καθὼς λέγει,
γνωρίζει τὸν Πάτερ-Ἑσπεράντην, διότι
τὸν εἶδε πρὸ δωδεκαετίας εἰς τὴν Καρα-

κάσῃν, καὶ τοῦτο φαίνεται πιθανόν, διότι
μᾶς περιέγραψε τὸν Ἱερὰ πτόλον ἀπα-
ράλλακτα ὥπως μᾶς τον παρεστήσατε καὶ
σεῖς.

— Αὐτὸ ὀλίγον ἐνδιαφέρει, ὑπέλαβεν ὁ
κ. Μανουήλ, ἀρκεῖ ὁ Ἰσπανός σας νὰ εἶνε
ἱκανὸς ναύτης. Ὅπως δὲ ποτε, εἰς αὐτόν
τὸν τόπον, δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται
κανεὶς πολὺ τοὺς τυχοδιώκτας αὐτούς,
ποῦ δὲν εἰσέρει οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχονται
καί... ἴσως οὔτε ποῦ πηγαίνουν...

— Θὰ λάβω ὑπ' ὄψιν μου τὴν συμ-
βουλήν σας, κύριε Μανουήλ, ἀπεκρίθη ὁ
Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ δὲν ὀκνήσας νὰ
ἔχω τὸν Ἰσπανὸν ὑπὸ ἐπιτήρησιν.

Ἡ κοινὴ ἀρά γὰρ ὁ Ζορρές ὅλα ὅσα ἐ-
λέχθησαν περὶ αὐτοῦ;... Ὅπως δὲ ποτε
δὲν ἐδεῖξε τὸ παραμικρόν, μολοντί ἐπα-
νελημμένως τὸ βλέμμα του ἤναψεν ἂν ὁ
ἀνησυχίαν... Καὶ ἔπειτα, ἂν καὶ ἡ περὶ
αὐτοῦ ὁμιλία ἔπαυσεν, ὅταν ὁ ἑπαρχὸς
καὶ οἱ ἐπιβάται ἐπληρώσαν τὴν Γαλι-
νέτα, ὁ Ζορρές ἐξηκολούθει νὰ
τοὺς προσέχη, χωρὶς νὰ φαίνεται.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην συνωμίλουν περὶ
τοῦ ταξιδίου, καὶ ὁ κ. Μανουήλ ὑπεδεί-
κνυσε πόσον ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἔχουν εἰς
καλὴν κατὰστασιν τὰ πλοίαρια, προ-
κειμένου νὰ ντυπαλαίσουν κατὰ τοῦ ρεύμα-
τος, τὸ ὅποιον εἶνε ἀρκετὰ ἰσχυρὸν εἰς
τὴν ἀνωτέραν μοῖραν τοῦ ποταμοῦ.

— Θὰ συναντήσετε καὶ ἄλλα στενὰ,
ταῖς ἔλεγεν, ἀρκετὰ δύσβατα, καὶ θὰ γίνῃ
ἴσως ἀνάγκη νὰ συρθοῦν ἔξω τὰ πλοιά-
ρια, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ μεγάλην
στερεότητα σκάφους καὶ ἀντοχήν. Τὸ
πλοιάριον τοῦ λοχίου Μαρσιάλης εἶνε ὁ-
πως χρειαζέται. Ἀλλ' ἐπιθεωρήσατε καὶ
τὸ ἰδικόν σας, κύριε Ἑλλῶν;

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΗΓΑ κ' ἐγὼ μίαν βρα-
δυάνεις τὸ Ἱπποδρόμιον,
καὶ εἶδα ὅλα ἐκεῖνα
τὰ ὠραία, τὰ πε-
ρίεργα καὶ ἐκπλη-
κτικὰ πράγματα,
ποῦ διασκηδάζουν
τόσον τὰ παιδιὰ,
καὶ τὰ μικρὰ κα-
θὼς καὶ τὰ μεγάλα: Ἱπποδα-
μαστάς, ἀκροβάτας, ἰσορρο-
πιστάς, χορευτάς, παλιά-
τσους, ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ
παιγνίδια καὶ τὰ γυμνάσμα-
τα, καὶ εἰς τὸ τέλος — ὑπὲρ
τοῦ σπτακόλου — μίαν παντομίμαν. Ἀπ'

ὅλα αὐτά, τὴν ζωηρότεραν ἐντύπωσιν μοῦ
ἔκαμιν δύο κ α λ λ ι τ ῆ χ ν α ι, — διὰ νὰ
μὴ χεῖρισεθῶ τὴν γλῶσσαν τοῦ Καίσαρος
Κατακμπελ, ἂν τον ἐνθυμῆσθε, — ἕνας
ἄνθρωπος καὶ ἕνας σκύλος καὶ δι' αὐτοὺς
τοὺς δύο θὰ σας ὁμιλήω σήμερον, μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ σας εἴπω πράγματα
ἀδιόφορα.

Ὁ ἄνθρωπος ἦτο νέος, πολὺ νέος μᾶ-
λιστα, δεκάετις ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν. Ἡ
γυμναστικὴ εἶχε προσδώσῃ ὀχυράσιν
εὐμέλειαν εἰς τὸ σῶμά του, καὶ ἡ κεφα-
λή του, ξανθὴ κεφαλὴ ἐφ' ὅρου, συνημύ-
ζετο τελείως, διότι ἦτο ὠραία καὶ ἀρρε-
νωπὴ. Ὁ νέος αὐτὸς παρουσιάσθη κατ'
ἀρχὰς μὲ τὸ ἄλογον. Ἐφορῶντες λευκὸν
πανταλόνι, κολλητὸν, καὶ ἐπίσης στενὸν
χιτῶνα ἀπὸ ἀτλάζι, ἰσχυρὸν, ἀφίνοντα
γυμνὸν τὸν τράχηλον καὶ τοὺς βραχίονας.
Τὸ μαντίγιον ἐκροτάλιζε καὶ τὸ ἄλογον
ἤρχισε νὰ τρέχῃ γύρω-γύρω εἰς τὸν στί-
βον. Ἐξοπίσω του ὁ νέος, τὸ ἐπρόφρα-
νε, τὸ ἤρπαζε, τὸ ἐκαθαίρει, καὶ ἔ-
πειτα μ' ἐν πῆδημα εὐρίσκειτο ὁρθὸς ἐπὶ
τῶν νώτων του. Οὕτως ἐξηκολούθει νὰ
τρέχῃ μαζὶ μὲ τὸ ἄλογον, ἀλλάζων θέ-
σεις, καθήμενος, κτεταγμένος, ἀναβί-
νων, ἀνορθούμενος. Ἡ δεξιότης του, ἡ
εὐκίνησις του, ἡ ὠραιότης του, ἡ χάρις
του ἐκίνουν τὸν θαυμαστὸν, καὶ οἱ θεα-
ταὶ ἀνευφήμουν καὶ ἐχειροκρότουν.

Ἐπειτα ἐνεφανίσθη ὡς ἀκροβάτης καὶ
ἰσορροπιστής, καὶ μαζὶ μὲ τὸν σύντροφόν
του, ἐπίσης νέον καὶ δεξιόν, ἐξετέλεσε
τὰ δυσκολώτερα γυμνάσματα ἰσορροπίας,
ἀναβίτων εἰς πυρκαϊδας καθοτιμάτων καὶ
γυμναζόμενος ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπως δὲν θὰ
ἐκάμνατε σεῖς οὔτε εἰς τὸ στερεώτερον
διζυγον... Ἐπειτα ἐβγήκε πάλιν μὲ τὸ
ἄλογον, καὶ κατέπληξε τὸν κόσμον, εὐ-
ρεθεὶς μ' ἐν πῆδημα ἀπὸ κάτω ὁρθός
εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ζώου, ἐν ᾧ ἐκεῖνο ἐπρε-
χεν ὀλοταχῶς, — καὶ εἰς τὸ τέλος ἔλαβε
μέρος καὶ εἰς τὴν παντομίμαν. Παντοῦ
δεξιός, εἰς ὅλα ὠραῖος, καὶ κομψός, καὶ
χαριτωμένος.

Ὁ σκύλος ἦτο ἐν ἄσχημον καὶ γέρι-
κον πο υ λ ν τ ο κ, τὸ ὁποῖον μάλιστα
δὲν ἔκαμιν ὅσα κάμνουν ἄλλοι τετράπο-
δες κ α λ λ ι τ ῆ χ ν α ι, περισσότερον
γυμνασμένοι. Ὁ κύριός του, δηλαδὴ ὁ θα-
μαστής του, τοῦ ἔρριπτεν ἕνα μεγάλο τόπι,
καὶ ὁ σκύλος ἐτοιμὸς τοῦ ἐδίδο μὴ μὲ
τὴν μύτη του καὶ το ἐσήκωνε ψηλά, καὶ
πάλιν πρὶν πέσῃ κάτω, τὸ ἐξανακυποῦσε,
καὶ πάλιν, ἕως ποῦ του ἐφρευγιν. Αὐτὸ
ἦτο ὅλον του τὸ παιγνίδι. Ἀλλ' ἐγὼ ἐλά-
σαμεν πολὺ μὲ αὐτὸν τὸν σκύλον, διότι
τὸν εἶχον μᾶλλον νὰ ρίπτῃ τὸ τόπι καὶ πρὸς
τοὺς θεατάς, οἱ ὁποῖοι πάλιν τοῦ τοῦ ἐπε-
τοῦσαν, κ' ἐκεῖνος εὐθὺς μὲ τὴν μύτη του
τὸ ἐπέτοῦσεν εἰς ἄλλους, καὶ ἔπειτα εἰς
ἄλλους, ἕως ὅτου ἔκαμιν ὅλον τὸν γύρον
τοῦ ἀμφιθεάτρου. Καὶ ἐκινούσε τὸν γέ-
γωνα ἢ κωμικὴν του δυσμορφίαν, ἀλλὰ

καὶ ἡ πυρετώδης ζωηρότης καὶ ἡ νοη-
μοσύνη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξετέλει αὐτὸ τὸ
παιγνίδιον. Ἐγὼ μάλιστα νομίζω, ὅτι
διέκρινα καὶ κατὰ ἄλλοι: διέκρινα καὶ
χ α ρ ά ν. Ναί, εἰς τὴν δυσειδῆ μορ-
φήν τοῦ σκύλου ἐκείνου, εἰς τοὺς με-
γάλους ἐκφραστικὸς ὡς ἀνθρωπίνους
ὀφθαλμούς του, ἔλαμπε χαρὰ καὶ ἀ-
γαλλίασις, καθ' ὅλον τὸ διάστημα
ποῦ παρεδίδοτο εἰς τὴν παιδίαν. Ἦτο
φανερὸν, ὅτι ἡ χάρις τοῦ καὶ ὑπε-
ρηφανεύετο ποῦ ἐπαίξε τὸ τόπι μὲ τόσον
κόσμον, καὶ ἡ στιγμή ἐκείνη, στιγμή θρι-
άμβου, ἦτο ἡ εὐτυχιστέρα τοῦ ἡμερονυ-
κτίου του.

Καὶ τότε, χωρὶς νὰ θελῶ, τὸν συνέκρι-
να μὲ τὸν νέον ποῦ ἐβλεπα πρὸ ὀλίγου.
Ὁχι, εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ δὲν ἔλαμπε
χαρὰ. Τὸ μετρίδιον, τὸ ὁποῖον διέστελλε
τὰ ὠραία του χεῖλη, ὁσάκις τὸν ἀνευφή-
μουν καὶ τον ἐχειροκρότουν, ἦτο μετρί-
μα τυπικόν, ἀνόρεκτον, βεδισμένον...
Ἐπὶ τοῦ ἀγαλματώδους προσώπου ἦτο
διακεχυμένη κάποια μεγαλοχολία ἀόριστος
καὶ δυσδιάκριτος... Ὁ νέος δὲν ὑπερη-
φανεύετο διὰ τὰ κατορθώματά του καὶ
τοὺς θριάμβους του... Ὡς νὰ συνηθί-
νετο, ὅτι ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμιν ἐκεῖ, πιε-
ζόμενος ἴσως ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ ὑπὸ
τῆς περιστάσεως, ἦτο κατώτερον τῆς ἀν-
θρωπίνης ἀξίας, ἐπεκαλεῖτο ἐν μετρίδιον,
ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν λύ-
πην του καὶ τὴν ἐντροπήν του. Ναί, θὰ
ἐντρέπετο ποῦ παρεδίδεν αὐτὸν εἰς θέαμα
ἐπὶ πληρωμῇ, ἄνθρωπος αὐτός, καὶ νέος,
καὶ ἰσχυρός, καὶ ἴσως εὐφυής, καταβί-
βαζόμενος εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μ' ἕνα
σκύλον γυμνασμένον, καὶ συμμεριζόμενος
μετ' αὐτοῦ τὰς ἐπισημίας καὶ τὰ χειρο-
κροτήματα... Ἐγὰρ λοιπὸν καὶ δι' αὐ-
τὸν ἐν ἐπάγγελμα περισσότερον ἀξιο-
πρεπές, μίαν θέσιν ὀλιγώτερον ταπεινω-
τικὴν; Καὶ ἔπαυσε, καὶ ἐκτὸς τοῦ κόπου
τῶν ἐπιβλημένων γυμνασμάτων, ἐκοπι-
άξεν ἀκόμη νὰ κρύπτῃ τὴν δόνησιν καὶ
τὸν σπαραγμὸν τῆς ψυχῆς του...

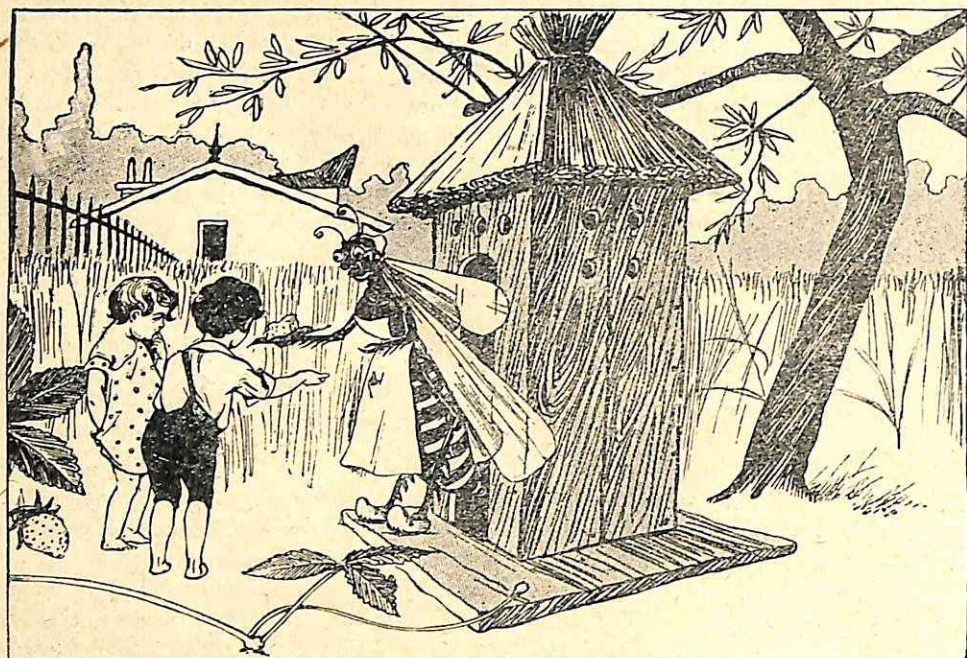
Ἀπεναντίας ὁ σκύλος, ὁ ὁποῖος ἀνι-
ψοῦτο εἰς μοῖραν ἀνθρώπου, καὶ ἠμπο-
ροῦσε νὰ βλέπῃ κάθε ἄλλον σκύλον μὲ
περιφρόνησιν, ἐφαίνετο εὐτυχής καὶ ὑπε-
ρήφανος. Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον. Ὅσοι
μικροὶ καὶ ἂν ἦτο ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμιν,
ἦτο ἀσυγκρίτως ἀνώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο
ποῦ ἔκαμιν ὁ νέος.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε: Μὰ εἰσαι βέβαιος
διὰ τὴν χαρὰν τοῦ σκύλου καὶ διὰ τὴν λύ-
πην τοῦ νέου; Ὁχι, δὲν εἰμαι βέβαιος.
Εἰμπορεῖ νὰ μου ἐράνῃ, εἰμπορεῖ νὰ ἦτο
ὀπτικὴ ἀπάτη. Ἀλλ' εἰμαι βέβαιος διὰ
τὸ συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμα φεύγων:
ὅτι τὸ Ἱπποδρόμιον ἀναβιβάζει τὰ ζῶα,
καὶ καταβιβάζει τοὺς ἀνθρώπους.

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Εὐθὺς ἅμα ἐκτύπησαν, ἀκούσθηκε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνή :

— Ποῖος εἶνε ;

— Ἐμεῖς, Κυρά Μέλισσα, ἀνοιξέ μας.

Ἡ Κυρά Μέλισσα ἀνοίγει τὴν πορτούλα, καὶ παρουσιάζεται μὲ τὸ φόρεμά της, ὅλο γραμμὲς κίτρινες καὶ μαῦρες.

— Τί θέλετε, μικρά μου ;

— Κυρά Μέλισσα, μήπως ἔχεις νὰ μας πωλήσης ζάχαρι, γιὰ νὰ φάμε τὲς φρούλες μας ;

— Ζάχαρι δὲν ἔχω, ἀπεκρίθη ἡ κυρά Μέλισσα· ἔχω ὅμως ὠραῖο μέλι, καὶ ἀπὸ αὐτὸ θὰ σας δώσω μετὰ χαρὰ.

Πραγματικῶς, τοὺς ἔβαλε λιγάκι μέλι ἐπάνω 'ς ἓνα μεγάλο φύλλο ἀχλαδιάς, καὶ ἔπειτα ἐμβῆκε πάλι 'στὸ σπιτάκι της νὰ ἐργασθῇ, γιατί ἡ Κυρά Μέλισσα εἶνε καλὴ νοικοκυρά, φίλεργη, καὶ φυσικὰ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ στέκεται 'στὴν πόρτα της καὶ νὰ φλυαρῇ.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Καὶ προσβλέπων τὸν ὁδηγὸν μὲ αὐστηρότητα, οὕτως αὐστηρὰν διατύπωσε τὴν ἐρωτήσιν του :

— Δέν μου λέγεις ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποῦ προστρέχουν ἀμέσως μόλις ἀκούσουν τὴν σφυρίκτραν σου ;

— Εἶνε φίλοι μου, αὐθέντα.

— Ἐχεις, βλέπω, πολλοὺς φίλους εἰς αὐτὸν τὸν τόπον.

— Τιμὴ μου, οὐθέντα.

— Ὡραία τιμὴ ! Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ποῦ ἦλθαν πρὸ ὀλίγου εἶχαν ὄψιν κακούργων καὶ ἦσαν ἐνδεδυμένοι ὡς λησταί.

— Εἰς τὸν τόπον μας, αὐθέντα, καθεὶς ἐνδύεται ὅπως εἰμπορεῖ καὶ ὅχι ὅπως θέλει, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ εὐπατρίδαι...

— Πῶς ; ἦσαν εὐπατρίδαι αὐτοὶ ποῦ εἶδαν πρὸ ὀλίγου ;

— Μάλιστα, αὐθέντα, εὐγενεῖς ὅσον καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ὅχι τόσο πλούσιοι.

— Μπα ! καὶ πῶς τολμᾷς τότε νὰ τοὺς σφυρίξεις ;

— Καὶ μήπως ξέρω ἐγὼ ποιοὶ θὰ κούσουν τὴ σφυρίκτρα μου ;

— Ἀρχισα νὰ σ' ἐννοῶ, Ἰωβήνε, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ὁρδερίκος μὲ ὕφος καχύποπτον. Σοῦ λέγω ὅμως καθαρά, ὅτι δέν μου ἀρέσουν αὐτὰ τὰ μυστηριώδη σου συνθήματα, ποῦ μου κουβαλοῦν ἐδῶ κάθ' ἑλπίδα ἀνθρώπων, ἀγνώστους καὶ ὑπόπτους.

— Ἄν ἤξευρα ὅτι θὰ σας δυσανεστήσω, αὐθέντα, δέν θὰ ἐσφύριζα καθόλου, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὁ Ἰωβήνος. Ὅσον διατὸν σκοπὸν ποῦ παίζω μὲ τὴν σφυρίκτραν

μου, αὐτὲς εἶνε γνωστὲς καὶ δημοτικῶτατος εἰς τὸν τόπον. Εἶνε ὁ χαίρεισμός τοῦ εὐγενοῦς καὶ φυσικοῦ μου κυρίου, ἔτσι δὲ τὸν ἀκούουν, προστρέχουν νὰδελεσθοῦν μ' ἐκεῖνον ποῦ τον παίζει.

— Τοῦ φυσικοῦ σου κυρίου ! ἀνέκραξεν ὁ καθηγητὴς. Εἶσαι, καθὼς μοῦ εἶπεν, ἀπὸ τὴν Μαζέρην, πολίτης ἐλευθέρου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Μαζέρη εἶνε προσηρτημένη εἰς τὸ Κράτος, ἀρα φυσικός σου κύριος εἶνε ὁ Μεγαλειότατος βασιλεὺς μας Λουδοβίκος ὁ Δωδέκατος.

— Ἀς εἶνε καὶ ἔτσι, αὐθέντα, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωβήνος μὲ ὕφος γλυκύτερον. Ἀλλὰ πλησιάζομεν εἰς τὴν Ταρσκήνην. Εἶνε καιρὸς νὰ τρέξω πρωτύτερα εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ παραγγείλω τὸ δεῖπνον σας. Ἀπέψε, ἂν μὴ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σας κάμω μίαν αἰτήσιν.

Ἐξώρμησε τότε μὲ καλπασμόν, ἐλίσχον ἐλίσχων νὰνατρέψῃ κατὰ τὴν διάδασιν τοῦ ἑνα τῶν λογγοφόρων, καὶ ἐξηφανίσθη εἰς νέφος κονιορτοῦ, προσποιούμενος ὅτι δέν ἤκουε ποῦ τον ἔκραζαν... Ἐσπευδε νὰ προειδοποιήσῃ τὸν ξενοδόχον καὶ νὰ τον παρακαλέσῃ, νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ τὴν ταυτότητά του, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δέν εἶχε φοβηθῇ ἕως τώρα, διότι εἰς τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχον διέλθῃ, κανεὶς δέν ὠμίλει γαλλικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὁδηγὸς ὑπόπτου. — Αἰ πανουργίαι τοῦ Ἰωβήνου. — Ὅταν δέν ἐννοῶ κανεὶς, εἰς οὐδὲν χρησιμεύει νὰκούῃ.

Ἡ συνοδεία ἐπλησίαζε τώρα τὴν πύλιν τῆς πόλεως, ἡ ὁποία εὕρισκετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς γεφύρας τοῦ Ἀριέλου. Ἐκεῖ πλέον δέν ὑπῆρχε φόβος προσβολῆς, καὶ ἅπαξ εἰσῆρχετο εἰς τὴν Ταρσκήνην, διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἄμεσον κυριότητα τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, ὁ κύριος Ὁρδερίκος θὰ εὕρισκεν ὅσην ἤθελε προστασίαν ἐν μέρους τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, τῶν ὁποίων ἐσχόπευε νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ διαγωγή τοῦ Ἰωβήνου θὰ ἐξηκολούθει νὰ τῷ φαίνεται ὑπόπτου.

Τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ταρσκήνης ἦτο καλόν. Ὁ ξενοδόχος, ὀνόματι Ἰωάννης Βουρνάκος, εἶχε κληρονομήσῃ οὕτως εἰπεῖν παρὰ τῶν προγόνων του καὶ τῶν προκατόχων του, μίαν ἔκτακτον ἱκανότητα νὰ παρασκευάζῃ φαγητὰ ὀρεκτικῶτα, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖόν του εἶχε μεγάλην φήμην καὶ πολλοὺς πάντοτε πελάτας.

Ὁ Ἰωάννης Βουρνάκος πιθανὸν νὰ μὴν ἐνόησεν ἐντελῶς, διὰ ποίους λόγους ὁ Ἰωβήνος τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν κύριον Ὁρδερίκον, ὅτι διετέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ υποκόμητος τῆς Ναρθέννης. Οὐχ' ἦττον καλῇ τῇ πίστει τοῦ τοῦ ἐπεσχέθη, ἀνταποδίδων τὴν ἐκδούλευσιν τοῦ Ἰωβήνου, ὁ ὁποῖος

ἔφερεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ τόσο σημαντικὸν ταξιδιώτην, μὲ ἀκολουθίαν μάλιστα ἐννέα ἀνθρώπων καὶ δεκαεξὶ κτηνῶν !

Ἐγκατέστησε λοιπὸν τὸν κ. Ὁρδερίκον εἰς τὸ καλλιτερόν του δωμάτιον, καὶ ἅμα ἡτοιμάσθη τὸ δεῖπνον, ἠθέλησε νὰ ὑπηρετήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν τράπεζαν τὸν ἐπίσημον ξένον. Ἡ εὐλαβὴς αὕτη προθυμία καὶ ἡ στωμυλία τοῦ ξενοδόχου, ἐνέπνευσαν εἰς τὸν κύριον Ὁρδερίκον τὴν ιδέαν νὰ ζητήσῃ πληροφορίας ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀπέπεμψε λοιπὸν τοὺς ὑπηρετὰς του καὶ τὸν ὁδηγόν, καὶ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Ἰωάννου Βουρνάκου, τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ περὶ ὧν ὅσα ἐνδιεφέρετο νὰ μάθῃ.

Οὕτως ὁ κύριος καθηγητὴς ἀπέκτησεν ἀρκετὰς γνώσεις περὶ τῶν διαφόρων δρόμων καὶ σταθμῶν τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ μερικὰς ἀκόμη ὑπονοίας κατὰ τοῦ ὁδηγοῦ του, ἐξ αἰτίας τῆς προφανοῦς στενοχωρίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Βουρνάκος ἀπεκρίνετο εἰς τὰς περὶ Ἰωβήνου ἐρωτήσεις προσέχων νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν του.

— Πολὺ ὀλίγον τὸν γνωρίζω, ἔλεγε. Περνοῦν, βλέπετε, τόσο ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖόν μου. Ἀλλὰ καὶ τίποτε κακὸ δέν ξέρω γι' αὐτόν. Εἶνε πολὺ λαμπρὸ παιδί...

Ὅταν παρετέθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Ἰωάννης Βουρνάκος ἀπεσύρθη, καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὁρδερίκου, εἰδοποίησε τὸν Ἰωβήνον ὅτι ὁ κύριός του τὸν ἀνέμεινε.

Μόνον ποῦ εἶδε τὸν κ. Ὁρδερίκον, ὁ Ἰωβήνος ἐνόησεν ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ὅτι δέν ἦτο εὐνοϊκὴ ἡ στήμη διὰ τὴν αἴτησιν, τὴν ὁποίαν ἐσχόπευε νὰ τῷ κάμῃ. Στηρίξων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, μὲ ὕφος δικαστοῦ, μὲ μέτωπον συνωφρεωμένον, μὲ βλέμμα αὐστηρόν, ὁ καθηγητὴς ἐκύτταζε τὸ ποτήριον καὶ τὴν φιάλην τοῦ γλυκοῦ οἴνου, ἀποτεθειμένα πλησίον του ἐπὶ στίλβονος μεταλλίνου δίσκου.

— Πρόκειται νὰ μου ζητήσῃς κάποιαν χάριν, Ἰωβήνε, εἶπεν. Ἀς ἴδωμεν, τί θέλεις ;

— Αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβήνος, ἰδοὺ τί ἐξαίτομμαι ταπεινῶς ἀπὸ τὴν καλωσύνην σας. Ὑπεσχέθητε νὰ μου πληρώσετε πέντε χρυσὰ σκουῖδα, ἅμα φθάσωμεν εἰς τὸ Βέρναξον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχω νὰ κάμω εἰς τὴν Ταρσκήνην μίαν παραγγελίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖται προκαταβολή, θὰ μου ἐκάμνατε πολὺ-πολὺ μεγάλην χάριν, ἂν ἤθελατε νὰ μου πληρώσετε τὰ δύο ἀπὸ τὰ πέντε αὐτὰ σκουῖδα.

Ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἐμόρφασεν, ἐστήριξε τὸν πῶγονα ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν, καὶ ἔμεινε ὀλίγας στιγμὰς σκεπτικός. Ἐπειτα ὑπεμεδίωσε καθ' ἑαυτόν, ἐρρόφησεν ὀλίγον κρασί, διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν

φωνὴν καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωβήνον ἐντόνως :

— Θὰ σου δώσω εὐχαρίστως τὰ δύο χρυσὰ σκουῖδα, ἀλλ' ὅχι χάρισμα· ἂ, μὴ τὸ ἐλπίσης αὐτὸ, κατεργαράκο μου ! Θὰ σοῦ τα δώσω ὑπὸ ἑνα... ὑπὸ δύο... ὑπὸ τρεῖς μάλιστα ἔρους. Καὶ ἰδοὺ ὁ πρῶτος : Ἰκανοποίησε τὴν περιέργειάν μου. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐπροσκυνοῦσαν εἰς τὸν δρόμον τὸ κόκκινον ἄλογόν σου, ὅπως ἄλλοτε οἱ Ἰσραηλῖται τὸν χρυσοῦν μόσχον, μήπως εἶνε ἰθνηκοί, εἰδωλολάτραι ;

— Ὁχι, αὐθέντα, ἀπεναντίας εἶνε πολὺ καλοὶ χριστιανοί. Ἀλλ' ἡ πτωχεία τῶν δέν τοὺς ἐμποδίζει νὰναγνωρίζουν, νὰ ἐκτιμῶν καὶ νὰ θαυμάζουν πᾶν ὅ,τι εἶνε ὠραῖον. Καὶ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τίποτε δέν ἐκτιμᾶται περισσότερον ἀπὸ ἓνα ἱππον καθαροῦ αἵματος καὶ τελείου τύπου.

— Καὶ τί ἐνδιφέρονται οἱ ἐλεεῖνοι αὐτοὶ χωρικοὶ διὰ τὰ ὠραῖα ἄλογα : Μήπως καθολικεύουν ποτέ ;

— Ἀλλὰ διατὶ τότε καὶ οἱ πρίγκιπες, οἱ βασιλεῖς, οἱ αυτοκράτορες, εὐχαριστοῦνται νὰ κυττάζουν τὰ ἄστρα, ἂς οὐδὲν ἡμποροῦν νὰ τα ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ στεῖνωμα καὶ νὰ στολίσουν μὲ αὐτὰ τὴν πόρπην τοῦ καπέλου των ;

— Εὐὲ, βλέπω, ἔχεις λὸ γ ο κ α ἰ ἂν τ ἰ λ ο γ ο' ἀλλ' ἂν ἀρχίσας τὰ σοφίσματα, δέν θὰ τελειώσωμεν ποτέ, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ὁρδερίκος, εὐχαριστημένος κατὰ βάθος διὰ τὸ εὐφυὲς τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἰωβήνου. Ἀς εἶνε ὑποχωρῶς πρὸς τὸν πρῶτον ἔρον, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε δέν μ' ἐνδιεφέρει καὶ πολὺ. Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι θὰ μ' εὕρῃς τόσο εὐκόλον καὶ διὰ τοὺς δύο ἄλλους... Ἀκούσε τώρα τὸν δεῦτερον : Θέλω νὰ μου παραδῶς ἀμέσως τὴν ἀργυρᾶν σφυρίκτραν σου, καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ τὴν ἐπιστρέψω ὅταν εὐθασμέν εἰς τὸ Βέρναξον.

— Τὴν σφυρίκτραν μου ;

— Ναί. Οἱ ὀξεῖς τῆς ἡχοί, καὶ οἱ ἄνθρωποι ποῦ προστρέχουν ὅταν τοὺς ἀκούουν, ὅπως ἀπὸ τοὺς θάμνους, μ' ἐνοχλοῦν.

Ὁ Ἰωβήνος ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν ζώνην του τὴν σφυρίκτραν, ἀλλ' ἐνῶ ἦτο ἐτοιμος νὰ τὴν παραδῶς, ἐστάθη ὡς νὰ μετενόησε καὶ εἶπε :

— Καὶ ὁ τρίτος ἔρος, αὐθέντα ;

— Ὁ τρίτος μου ἔρος εἶνε, ὅτι δέν θὰ κάμῃς οὔτε βῆμα ἀπὸ πλησίον μου, εἰς ὅλον τὸ διάστημα ποῦ θὰ εἴμην ἐδῶ, καὶ ὅτι ἐπὶ παρουσίᾳ μου θὰ πληρώσῃς τὴν προκαταβολὴν εἰς τὸν ἔμπορον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι δέν σ' ἐμπιστεύεται ἀπὸ τὰ μοῦτρα σου...

Ἡ νέα αὕτη ἀπαίτησις τοῦ Ὁρδερίκου δέν ἐστενοχώρησε τὸν Ἰωβήνον, ὅσον ἐπερίμενεν ὁ κύριός του.

— Πολὺ εὐχαρίστως, αὐθέντα, ἀπεκρί-

θη. Ἀφ' οὗ μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ διαπραγματευθῶ ἐμπρὸς σας τὰς μικρὰς μου ὑποθέσεις, δέν ἔχετε παρὰ νὰ προσκαλέσετε ἐδῶ τὸν Ἀνσωμον τὸν σαγματοποιόν. Εἶνε πρώτης τάξεως τεχνίτης, καὶ ἔχει πελάτας τοὺς μεγαλύτερους ἄρχοντας τοῦ βασιλείου ! Ὅσον διὰ τὴν σφυρίκτραν μου, ἰδοὺ, σᾶς τὴν παραδίδω ἀλλὰ τολμῶ, αὐθέντα, νὰ σας παρακαλέσω νὰ μὴ μοῦ τὴν χάσετε, διότι μοῦ εἶνε πολὺτιμος.

Πολύτιμος... Αὐτὴν τὴν ιδέαν ἐσχημάτισε καὶ ὁ σοφὸς κύριος Ὁρδερίκος, ἀφ' οὗ παρετήρησε μετ' ἐκπληξέως, ὅτι ἡ ἀργυρᾶ σφυρίκτρα ἐκσμεῖτο δι' οἰκισίμου, ὅχι τόσο εὐκρινῶς ἀποτυπωμένου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μόνον τρεῖς κρίνοι ἐφαίνοντο καθαρῶς. Καὶ τὴν ἐφύλαξεν εἰς τὸ χρηματοφυλάκιόν του, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτον τὴν μετεχειρίσθη διὰ νὰ καλέσῃ ἓνα ὑπηρετὴν τοῦ Ξενοδοχείου, τὸν ὁποῖον διέταξε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸν Ἀνσωμον, τὸν σαγματοποιόν.

Ὁ Ἰωβήνος ἔμεινε ἀφρονος καὶ ἡσυχος καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἀλλ' ὅταν, μετ' ὀλίγην ὥραν, ὁ γηραιὸς Ἀνσωμος, ὑπείκων εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ταξιδιώτου, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ Ἰωβήνος ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς προῦπαντήσιν του, καὶ γρήγορα-γρήγορα τοῦ ἔκαμεν ἐλόκληρον ὁμιλίαν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὁκ, τὴν ὁποίαν, καθὼς γνωρίζομεν, ὁ κύριος Ὁρδερίκος δέν ἐννοοῦσε καθόλου.

— Ὁμιλεῖς γαλλικά ; ἠρώτησεν ὁ καθηγητὴς τὸν σαγματοποιόν, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρει ὑποκλινόμενος εἰς κάθε βῆμα.

— Μάλιστα, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διατάγας σας, αὐθέντα, ἀπεκρίθη ὁ τεχνίτης.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΟΥΛΙ Η ΟΧΙ ;

— Πφ ! τί ἄσχημο πουλί ! εἶπεν ἡ Ἐλενίτσα, παρατηροῦσα μὲ μορφοσμὸν ἀηδίας μίαν νυκτερίδα, τὴν ὁποίαν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός της ἐκράτει κρεμασμένην ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου.

— Ἐν πρώτοις, εἶπεν ἐκεῖνος, δέν εἶνε πουλί.

στρία με τὸ Μετεξεδέδιο Μπουκετάκι καὶ Με-
λαγχολικὴν Σεληνολάτριδα· ἡ Σκόνη τῶν
Ἀθηναίων μετὰ τὸν Ἐρυθρὸν Νέκρος, Δευδραστοί-
τιαν τῶν Ἀθηναίων. Ἀνθος τοῦ Ζαπτείου,
Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ Ἀνθος τοῦ Μα-
θίου· ἡ Μέλλουσα Καλόγρια μετὰ τὴν Διοτρο-
φοσοῦσαν. Ναυτοπούλαρ τῆς Ἀνδρον, Μικρὸν
Γυμνασιόπαιδα, Λίγναϊαν Ἀθηναίαν καὶ Δι-
κηγόρους τῆς Νεολαίας· τὸ Σπῆλαιον τῶν
Μουσῶν μετὰ τὸν Κορινθιακὸν Κῦμα. (εἰ δὲνα-
τὸν μετὰ τὸν οὐρανόν·) — ὁ Ψευδοδικηγόρος μετὰ
τὸν Ζικ-Ζάκ καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα· ἡ
Κυριατίζουσα Θάλασσα μετὰ τὴν Ἀνθοδέσμη
Μαργαριτῶν, Νεράϊδα τῶν Σπεσιῶν καὶ Ἀν-
τοκράτειραν Εὐδοκίαν· — ὁ Δόσκος Ἡλίου με-
τὸν Ἀγγεῖον τῆς Ἀγάπης καὶ Κυριατίζουσαν
Θάλασσαν· — ὁ Παμπόνηρος Κατεργάτης με-
τὸν Σιροκολεβάρτην, Νοσταλγοῦσαν Ἑλλη-
νίδα, Ποιμενίδα τῆς Δόξης καὶ Εἰρωνείαν
τῆς Εἰμαρμένης· — ὁ Νυκτοκόρα μετὰ τὸν Ἡρώα
τοῦ Σούλιου, Μαγικὴν Εἰκόνα, καὶ Ἀνθος
Ἀνθῶν (μετὰ τὰ δόματα των)· ἡ Σπαρτιά-
τις Χειλῶν μετὰ τὸν Ἀσπροποταμίτην, Πει-
ραϊκὴν Ἀύραν καὶ Χιακὸν Ὀρίζοντα· ἡ Με-
κρά Ἀνθοδέσμη μετὰ τὴν Χρυσὴν Ἀνθοδέσμη,
Δημιότιδα Βόλου, Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου καὶ
Βασιλέα τῆς Νυκτός· ἡ Μελαγχολικὴ Σελ-
ηνολάτρις μετὰ τὸν Δικηγόρους τῆς Νεολαίας,
Πανταγοῦ Παρόντα, Νεολαίαν τῶν Παρι-
σίων καὶ Τυδέα· ἡ Κωπηλάτις Κύθρον με-
τὸν Κάλυκα Ρόδου, Κρητικὸν Κάστανον, Μα-
γικὴν Εἰκόνα, Ἀνδρόν τῆς Εὐρήμου καὶ
Μίλην τοῦ Κηρισσοῦ (ἐν θέλῳ μετὰ τὰ δόμα-
τά των)· ἡ Ἀμβρακιδίτις Ἀῖρα μετὰ τὴν Ἐρ-
δοξον Ψαριανήν, Φλάρην Ξανθομαλλοῦσαν,
Ἑλαιοῦ τῆς Δευκάδος, Μικρὸν Περπολιτην
καὶ Κῦμα τῆς Δευκάδος, (μετὰ τὰ δόματά των,
ἐν εὐαρεστοῦνται)· τὸ Κρητικὸν Κάστανον
μετὰ τὴν Θαλασσοταραχὴν, Χαριτωμένην Μου-
ρίσαν, Πλοῖον τοῦ Δουναβέως, Φαίδιμν καὶ
Ἐραν· ἡ Ὀρειοπόλος Ψυχὴ μετὰ τὴν Σιω-
πηλὴν Νύκτα, Εὐγενὴ Καρδίαν καὶ Ὑπερή-
φανην Ἑλληνίδα (μετὰ τὰ δόματά των)· ἡ
Φαίδιμν μετὰ τὴν Ναυτοπούλαρ τῆς Ἀνδρον,
Εὐθυμὸν Κόρην, Χαλιμῶν, Ἀλμυρὸν Κῦμα
καὶ Γλυκὴ Ὀρειον· ἡ Ἑλληνικὴ Ψυχὴ με-
τὰ τὸν Ἀγροπολιτικόν, Χαλιμῶν, Κα-
τασκορμῶν, Ἀνθοδέσμη καὶ Ἀντιγόνη·
— τὸ Ἀγριοπούλουδον Ἀνδρόν μετὰ τὸν Νυκτο-
λούλουδον, Ἀνθοδέσμη Μαργαριτῶν, Χια-
κὴν Μαργαρίταν καὶ Μαργαριτοφόρον (εἰ δὲνα-
τὸν μετὰ τὰ δόματά των)· ἡ Ὑπερήφανος
Ἑλληνίς μετὰ τὴν Κόρη τῶν Ἀλπεων, Κόρη
τοῦ Στρομῶντος, Ἐρεσίαν Κόρη, Εὐθυμὸν
Κόρη καὶ Νεάνιδα τῆς Θαλάσσης· — ὁ Ἰππό-
της τῆς Ὀμίχλης μετὰ τὴν Κορμαίαν Μασσαί,
Χιαλμόν, Ἰππότην τοῦ Κόρακος (τὸν ὁποῖον
γνωρίζει) Μαργαριτοφόρον καὶ Ψαριανόν·
— τὸ Κορινθιακὸν Κῦμα μετὰ τὸν Περονόσπορον
Λίγιον, Ἀγρὴν Φίλιαν καὶ Μικρὸν Γυμνασι-
όπαιδα· — τὸ Ἰλίου Μέλαθρον μετὰ τὸν Πνεῦμα
τῆς Ἀντιλογίας καὶ Ρωσικὴν Καραμέλλαν
(εἰ δὲνατὸν μετὰ τὰ δόματά των).

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλῳ στέλλει ἡ Δι-
άπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Λιονισμένον
Μάϊον σήμερον, ἐκκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς
σου· τὴν πληροφορίαν σου δὲν δημοσιεύω, διότι
ποτέ δὲν δημοσιεύω ἐρωτήσεις· περὶ λήψεως τε-
τραδίων· Σπαρτιάτιδα Ἑλληνίδα (φαν ἄξομαι
τί ὥρατα πο· ἐπερόσαστε εἰς τὸ Τατόι, κ' εὐχα-
ριστῶ δι' αὐτὸ ποῦ ἐχαράξατε εἰς τὸν κορμὸν
τοῦ δένδρου· τώρα ὅποιος περὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ
βλέπῃ πόσον με ἀγαποῦν οἱ φίλοι μου... Διὰ
τὸ ἄλλο ποῦ γράφεις, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ γί-
νῃ τώρα· ἄφισε νὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ τὰς ἐξοχάς·)
Διοσκουρίδης (ὅχι, μαζὶ καὶ οἱ δύο δὲ ἐπιτρέπεται
νὰ διαγωνισθῇ) Γεώργιον Μπουρατζίον (εὐ-
χαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμά) Ἀποπεταῖαν
Ἑλπίδα (σήμερον δημοσιεύω τὰς δύο πληροφο-
ρίας, διότι ἡ ἄλλη δὲν μου ἐφάνη σαφής· τὸ II.

Πνεῦμα μοῦ ἤρρεσε, καὶ ἴσως τὸ δημοσιεύσω·)
Κρητικὸν Κάστανον (ἐγγέλασα πολὺ μετὰ τὸ
ἀστεῖον πόνημα τοῦ μικροῦ ὑπηρετοῦ· χρωματι-
στὰ τετράδια δὲν ἔχω· ὅσον δὲ τὴν ἄσκησιν, εἴ-
μφορεῖ νὰ εἶνε καὶ σύμπτωσις·) Δικηγόρους τῆς
Νεολαίας (φοβερὰ πρήγματα τέλος πάντων! ἡ
αἰτησις σα· ὅμως περὶ ἀλληλογραφίας δὲν δημο-
σιεύεται, διότι ἀπαγορεύεται ἀλληλογραφία μετα-
ξὺ ἐτεροφύλων· ἀδελφοί, ἂν εἴθετε συγγενεῖς·)
Δουκίσσαν τῶν Σαλίων (ἔστειλα τοὺς τόμους
τῆς ἐλτοῦ μου, καὶ ἐλπίζω νὰ σου ἤρρεσαν πολὺ·)
Ἰππότην τῆς Ὀμίχλης (τί κα-ἀκλυσμός ἀπὸ
πληροφωρίας μὰ ποῖαν νὰ πρωτοδημοσιεύω·)
Ἀνθοδέσμη, (καὶ σὺ δὲν πᾶς ὅπως, ἀλλὰ
σὰς δημοσιεύω μόνον ἀπὸ μίαν, ἔλλειψι γώρου·)
Ἐαρινὸν Ἀρωμα (μετὰ ὑγείαν εἰς τὸ καινόν· γο-
σπί·) βέβαια, κ' ἐγὼ γνωρίζω τι θὰ πῇ μετα-
κόμισις καὶ πόσα βάσανα ἔχει·) Ἀνοιξιότικην
Βραδύαν (ἀνεκδοκίαν εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα
ὥρατα μοῦ γράφεις· περὶ ἐξετάσεων· αἱ πληροφο-
ρίαι σου εἰχον δημοσιεύθῃ·) Ἐξίριστον Ναπολέ-
οντα ([E] σὰν νὰ το ἤξευρες, διότι σήμερον
πέρασε ἄλλο ἕνα, διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐροτῆς
τοῦ Ἀμυροῦ·) Βάδερ Πάουελ (αἱ προτά-
σεις σου εἰς τὸ προσεχές, τὸ II. Πνεῦμα ὥρατον·
παρακινῶ με χαρὰν ὅτι πάντοτε ὥρατα μοῦ στέλ-
λεις·) Παραδείσιον Πτηνὸν (ἔστάλησαν καὶ θὰ
λάβῃ· ἄλλως τε τοιαύτας πληροφορίας εἶπα ὅτι
δὲν δημοσιεύω·) Περωτὴν Ταξιδιωτίδα (ὦ,
αὐτὸ εἶνε πολὺ συνειδητόν· εἰς πολλὰ σπινθί-
α μυστιστορήματά μου τὰ διαβίζουν καὶ οἱ μπα-
μπάδες κ' αἱ υαμάδες, καὶ ὅλοι τοὺς πάντων
οἱ μεγάλοι·) Μολὼν Λαβὲ (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶ
διὰ τὰς φροντίδας καὶ τὰς συστάσεις·) Νεολαί-
αν τῶν Παρισίων (ἀδύνατον, νὰ μὴ σου ἀρέσῃ
ὁ Λαχανάκης· περιμένε νὰ ἴδῃς παρακάτω) Δέ-
οντα τῆς Θαλάσσης (ποσὰ μικρότερα τῆς δραχ-
μῆς εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματισμὸν· σὲ
συγχάρω δι' ὅσα μοῦ γράφεις·) Περονόσπορον
Λίγιον, Ψεύτικον Τριανταφυλλάκι, Περθεῖσαν
Καρδίαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Αὐ-
γούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράφω
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖω μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

333. Δεξιόγραφος.

Εἰς μέλος τοῦ προσώπου σου

προσθέτω ἕνα γράμμα.

Ὁρεκτικὸν φαγώσιον

θὰ κάμῃς ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Μουσίου τοῦ Ἀπόλλωνος

339. Στοιχειώδης γράμμα.

Φίλου, φίλε, τῆς σοφίας ἕνα γράμμα ἀφαιρῶν.

Τὸ ὅμα ἐξὸς θὰ ἔχῃ τῶν ἀρχαίων στρατηγῶν.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Τανταίου

360. Ἀναγραμματισμός.

Χρήσιμον καρπὸν θὰ ἴδῃς

Ὅπως εἶμαι ἂν μάθῃς·

Καὶ χορὸν τινα χορεύεις.

Ἄν με ἀναγραμματιστῇς.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Φίλου τῆς Σημῆς.

361. Πυράμις

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα βί-

★ + ★ = Ἐπίσκοπος. [μνοῦ

★ ★ + ★ ★ = Δημητριάδον.

★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ποιητὴς Ἀρχαῖος.

★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Πιέρρα.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου.

362. Ἀστεῖον Παρόνομα.

Ἡ Ἑλένη εἶνε ὄνομα ἱστοῦ.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Τανταίου

363-364. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ Ἑλληὴν διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίῃ Γάλλος.

2.—Ὁ ἵππος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίῃ ὄνος.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πολυμνίου Λακωνικοῦ.

363. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Μυῖα, ἄλγος, αἶνος, αἶρα, τέλος.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Θεοκρίτου

366. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων,
ἀποτελοῦν τὸνομα Δυσκορότορος:

Γῆρας, θράσος, ὄνειρον, διαγορευτικόν, χα-

ρά, μέσα, ἄσχημος, ζωντανός.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Μενεξιδίου Μπουκετάκι.

367. Φωνηεντόλιπον.

μ δ π τ - π σ θ - τ - τ λ σ τ - ρ γ

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Μουσίου τοῦ Ἀπόλλωνος

367. Γρύφος.

ἢ μὲν μὲν μὲν ἔδ ἔδ ἔδ ἔδ τῆς: πλάσεως

ἢ μὲν μὲν μὲν ἔδ ἔδ ἔδ ἔδ ὕλη

Ἐστὶν ἐπὶ τῆς Μελισσίας

Τέλος τοῦ 69ου Διαγωνισμοῦ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχεῖται νέος

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28

292. Λακεδαίμων (λὰ καὶ δαίμων.) — 293.

Κάλλος- ἄλλος. — 294. Ἡ ὄρεα.

295. Σ 296-297. 1. Ἐλυσσα ἐν

Μ Υ Σ ὁστέον παρόνομα. 2. Ὑ-

Μ Η Ν Ι Σ κλαίε τόσον, ποῦ ἦτον μὲν

Σ Υ Ν Ε Τ Ο Σ ἄηδρα. — 298. Ἡ δύναμις

Σ Ι Τ Ο Σ τοῦ τοῦρου ἐγκτεῖται εἰς τὰ

Σ Ο Σ κέρατα, τοῦ κάπρου εἰς

Σ τοὺς δόνοντας καὶ τοῦ ἀν-

θρώπου εἰς τὸ λυγικόν.

299. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν γραμμάτων Δ καὶ Υ

σχημαίνεται ἡ ἀκροστιχὶς: ΝΑΥΣΙΚΑ (ΝΑΥ-

της, Σίσυρος, ΚΑρυά.) — 300. Ἀνθρώπε, νὰ το

ἤξευρες, ὅτι κάμῃς θὰ το εὕρης.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μα-
λεπτα 5 μόνον. Ἡ λέξις ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ἐκπαιδεύονται τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. Τὰ πρὸς
δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολλὰ ἐνάντιον
στα καὶ νὰ ᾤσθων εἰς τὴν ἡμετέραν μέχρι τῆς μεση-
μέρας τῆς Δευτέρας τοῦ βραδύτου διὰ τὸ φύλλον τοῦ
ρηχομένου Σαββάτου, ἄλλως μὲνουν διὰ τὸ μετέπειτα]

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δε-
κτάρια, ὑπὸ τὴν εὐθυνσιν: Mr. Tchorba-
djoglou, Légation Hellenique, Constant-
nople (Λ—47)

Ἀγγέλλονται:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Φαίδωρος)

Διηγήματα

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τόμος κομψότατος ἐκ 12 τυπογραφικῶν
φύλλων, με εἰκονογραφημένον τρίχρωμον ἐ-
ξώφυλλον.

ΤΙΜΑΤΑΙ φρ. 3

Διὰ τοὺς ἐγγεγραμμένους καὶ προπληρώ-
σαντες μέχρι τέλους Αὐγούστου 1901 τὸ
βραδύτερον.

Σημειώσις. Οἱ ἐγγεγραμμένοι διὰ τὴν
Δευτέραν Σειρὰν, ἂν δὲν ἦσαν συνδρομη-
ταὶ τῆς πρὸ ὀλίγου ἐκδόσεως Πρώτης, δύ-
νανται, ἂν θέλουν, νὰ ποκτῇσιν καὶ ταύτην,

συναποστέλλοντες ἕτερα φρ. 3.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πολυμνίου Λακωνικοῦ

363-364. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ Ἑλληὴν διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίῃ Γάλλος.

2.—Ὁ ἵππος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίῃ ὄνος.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Πολυμνίου Λακωνικοῦ.